

MADARAT TOLLÁRÓL...

A fényes égbolton köröző sas sűrű szárnycsapásokkal állt ellen a süvöltő természeti erőnek. Tollai között átfújta a jeges szél, az órák óta tartó csatájában kezdett kimerülni.

Meglepő gyorsasággal egy hátra bukfencet vetett, pihenésképp meglovagolta a hideg áramlatot, és íves sugárban lassan ereszkedni kezdett. A madarat nem zavarta látásában a magasság, párszáz méter ide vagy oda, ugyanúgy kiszúrta apró zsákmányát a felhők rejtekéből is.

A földhöz közelebb érve magas, sipító hangon ismételte újra és újra támadó énekét, áldozata észrevette őt. A ragadozó összehúzta szárnyát, keményen hátrafesztette azokat, mélyrepülésének sebessége pillanatok alatt megkétszereződött. Az íjból kilőtt nyílvevesszőként száguldott, a halálhozó madár elől nem volt menekvés.

Az alatta elterülő ezt jól tudta, néma csendben, mozdulatlan várta sorsát. Mindkettő a végsőkig feszítette idegeit, az utolsó pillanatig kivártak. Az éles karmok szétnyíltak, erre a jelre várt. Hirtelen mozdulattal próbált kitérni a fenyegetés ellen, mindent egy lapra tett fel. A saját képességét túl, vagy a másikat nagyon is alábecsülte, de az ég urának manőverezőképességével nem vetekedhetett a reakciója.

A karmok húsba vájtak, némi bőrt is magával ragadott. A sikert koronázó dallamok nem maradtak el, a fölfelé szárnyaló vadász éles, rikító hangon terjesztette boldogságát. Fennhéjázó, sikerét hirdető köröket rótt a levegőben.

Az örömteli pillanatok hamar kivesztek a fejéből, a zsákmány húsának íze csábítóbb volt bármiféle pökhendi parádénál.

A legközelebbi magaslatra szállt le, azt választotta trónjának. Míg egyik lábával ügyesen egyensúlyozott, másikkal szorosan fogta szerzeményét, még véletlenül se szökhessen el.

Csőre bele-belemart a fagyott, száraz ínakba, szemével állandóan környezetét fürkészközve, mindig visszakalauzolta éles tekintetét az előtte tüsténkedőre.

- Most nyertél, de legközelebb...

A férfi komótosan mozgott, mégis mintha mindent egyszerre csinált volna. A madár kurjantott egyet, aztán még vagy ötször-hatszor. Ha az otlévő nem ismerné, még azt gondolná, hangosan nevetett.

- Elég legyen, nem kapsz többet! – szólt a szigorú hang.

A negatív hanglejtésű válasz újfent görcsös rikkánásokat eredményezett, miközben apró nyelvvel tisztogatta a körmén fennakadt darabokat.

- Látod ezt? – mutatta az égfelé vérző ujját. – Ne, ne csináld ezt! Idenézz, ha hozzád beszélek!

A sas lustán legyezni kezdett szárnyával, továbbra sem tetszett neki az ellene irányuló hangneme. Fejét elrejtette a sűrű tollazatába.

- Most meg eljátszod az áldozat szerepét? Hová bújik ilyenkor a nagy, bátor, fenséges... - A zabos, de artikuláltan kimondott szavak hirtelen szakadtak félbe. A madár türelmét vesztetten - vagy már jó előre kitérve - lódult a beszélő felé, ürülékkel hálálva meg a királyi lakomát.

A férfi tudta, gúnyból tette ezt az állat és nem az áldásaként. Magában elnyomott néhány cifra káromkodást. Levette a gázmaszkot, ujjával végigsimított a bal orcáján lévő tetoválásokon, majd vissza is húzta a fejére. Gondolatait az elkövetkező napok borzalmaira terelte.

- Te nem tudod, mit fog velem művelni az a nőszemély! - Ordította a távolodó után, kezével hevesen gesztikulálva. - Te nem tudod... - nyögte a szavakat halkan, egy mély sóhaj kíséretében. A megcsonkított bőrkesztyűt figyelte, alvadt vér keretezte mezítelenné vált ujját. És mintegy még magának hozzátette: - Be fog cipelni a sátorba, nem lesz menekvés. Ez lesz az ára, ezt fogja hajtogatni. Így szerzi meg a magomat, engem is kiszipolyoz. Kyjorl, vigyázz rám! - búgta búsan a messziségbe bele.

A sátorból mindent kiszedett, a szélről védetten rendezte össze. Mielőtt tovább folytatta a csomagolást, ütemesen körbeforgatta fejét, mozgásra utaló jeleket keresett. A távolból néhány rozsdaszínű felhő kúszott arrébb, de azon és társa érkezésén kívül minden más mozdulatlan pihent.

A lent közeledő ösvényt vágott a szűz hóban, bízott benne, a hazavezető úton még hasznát veheti a csapásnak, és nem temeti be addigra az állandóan jelenlévő szél. A felmért távolsággal bizonyosságot és bőven elegendő időt ítelt önmagának, nem kell sietnie az összeszereléssel.

A bőrdarabokat unottan hámozta le a csont vázról, hajtogatta össze őket a lehető legkisebbre. Bőrtáskája mellette üresen tátongott, katonás rendben sorakoztatta fel a belekerülő holmikat. Mindennek megvolt a pontos helye.

Ahogy a táskák tartalma elnyelte a sátoralkatrészeket, úgy dagadt egyre szélesebbre, kövér korsóra emlékeztetett. Kívülre kötötte még a hosszú lábak és az alapnak szolgáló vastagabb csontokat, míg minden más egy-egy nagyobb zsebben vagy hozzávarrt kisbatyunyi helyre került.

A vártnál jóval lassabban kapaszkodott fel a váltótárs, mire odaért a sziklából összehordott őrtoronyhoz, már a sürgetés hideg árnyai kúsztak a várakozó bőre alá.

- Kyjorl orrára, segíts már! - Korántsem lepte meg a segélykérés.

A mászást ki-ki a maga által fejlesztett technikával oldotta meg. Rengeteg népszerű akadt a törzs tagjai között, de ez az egy jelentősen eltért a többitől.

A mélybe tekintve először a hátizsákot pillantotta meg a fentről kémlelő. A jövevény a fején egyensúlyozva tartotta a nehéz cókmókot, miközben próbálta feljebb tolni kobakjával a nehéz súlyt.

- Mikor szoksz le végre a berögzült megoldásaidról? - guggolt a torony széléhez a beszélő.

- Majd ha az az átkozott... - fújtatott erősen -...madár, végre békén... hagy! - nyögte alig hallhatóan az utolsó szót.

Az egész szedett-vedett csöcselék között nem volt még egy ilyen bátor – ostoba -, aki így nyilatkozott a szent állatról. – Legalábbis mások társaságában.

A felfelé törekvőt még percekig néma csendben figyelte. Továbbra sem apadt a hozzá intézett segélykérések száma, de nem törődött velük, élvezte a látványt.

- Miért nem jó neked más sátra, ha? Mindenki jól járna. – A kimondott szavak közben az őr hasra feküdt, kezével a lehető legmélyebbre nyúlt. – Még egy kicsit, az ujjam már a zsákod tetejét csiklandozza.

Miután kezével rá tudott már markolni, könnyedén rántotta feljebb az illetővel együtt. A táska súlya a kétszerese lehetett a sajátjának, *mégis miket pakolhatott bele?*

- Kö-kössz! – lihegte hálálkodva. – Nem is tudom – vett egy mély levegőt -, mit tennék, ha még maszkom is lenne.

- Valószínűleg boldogabb lennék – nézett rá szúrósan a jövevényre. – És a tetemed személyesen egyesíteném a szunnyadó földszellemekkel – ugratta barátját.

- Kyjorl, szerelmére! Egyszer még tényleg kicsinálsz, Simaképű!

A semmiből termett elő a megtermett madár, fészkének most a még mindig levegő után kapkodót választotta, míg ő szitokszavak hadával ócsárolta a hajkoronáján megtelepedőt. A trónoló éles körmei könnyedén megtalálták szokott helyük, hosszú évek alatt véste ki a mély barázdákat az illető koponyájába.

- Most is, mint mindig, roppant kellemes látványt nyújt ez a páros – viccelődött a gázmaszkos. – T’henák, vigyázz erre a nagy mamlaszra, és akkor megbocsátom a mait – szólt az állathoz a lehető legmegnyerőbben.

Nem várt választ a szárnyas teremtménytől, összekészített táskájára ült és a másik hogyléte felől érdeklődött. A baráti csevely hétköznapi stílusban folytatódott, a legújabb pletykáktól a személyes bensőséges érzelmekig. Régóta együtt vándoroltak, vigyáztak egymás szívére-hátára. Ebben a hangulatban telt a következő néhány óra.

Simaképű készen állt az indulásra, táskájával a hátán könnyített egy utolsót a védműről, mikor eszébe villant a protokoll utolsó lépése.

- Hé, Háromkéz, mindent ellenőriztél, ugye?

A nagydarab fickó kezeivel hessegette a folyamatosan őt csipkedő madarat.

- Dehogy, bízik a mániákus alaposságodban.

- Azért csak nézz rájuk – utasította barátját.

A kérésnek eleget téve, a maszk nélküli lehajolt a szisztematikusan rendszerezett tábori alapkellékek elé.

- Szikrakő igen, szárított gyökerek – kezdte a felsorolást.

T’henák megcsípte az egyik hadonászó ujját, mire ismét átkok sora zúdult az egyhelyben verdesőre.

- Most már aztán tényleg elegendem van belőled! – ordította a sértett torka szakadtából, s mind a tizenhat ujjával haragosa után nyúlt.

A fogócskát természetesen az állat nyerte meg.

- Ennyi elég is volt belőletek. Boldogultok, ugye? A két lándzsát ne is próbáld tovább élezni, valaki már unatkozott annyira, hogy lehelet vékonyra fente. A jelzéseket ismered, pár nap múlva találkozunk. Hát akkor, Kyjorl szánalma óvjon! – Távoztában

intett a másik kettőnek és már mászott le a kőhalomról. Az építmény aljába érve barátja utolsó mondata vert visszhangot elméje csarnokaiban. *Sok sikert a nővel!*
A férfi megremegett.

*

Kétszer borult sötétségbe a világ, mióta elindult az órallástól. Útját gond nélkül róttá a végeláthatatlan tundra mezején, lépteit a sasok óvó tekintete követte. Élelme megcsappant, a szárított hús készlete több áldozásra már nem volt elegendő, magára is gondolnia kellett.

A kétségbeesés egyre nagyobb hulláma tartotta rettegés alatt a hazafelé igyekvőt. A horizonton már felbukkantak a hatalmas öszvér állatok, a pásztorok által terelt csordák végtelen sorai.

A magányos vándor kissé összébb húzta magán a kabátot, pedig a nagy súlynak köszönhetően inkább forró hullámok cikáztak végig a mozgó testén, mint a fagy hűvös kísérője.

- Kyjorl... - elharapta a mondatot.

Hangosan horkantott a férfi. Nem áll szándékában ártani a védelmezőjének, hogyan is kívánhatná jelenlétét az ellen a... *Nem, ezt egyedül kell végigcsinálnom.*

Levette a gázálcot, nehezen kapott levegőt. Kesztyűjébe törölte izzadt arcát, még egy orrfújást is eleresztett. *Igazából, hova is sietek, úgyis erre jönnek.*

A férfi úgy döntött, bevárja a mindenfelől összeverbuválódott csapatot, a családját. Ahogy a földre tekintett, meglátott egy kiálló követ. *Igen, ez tökéletes lesz, inkább ez, mint...*

A hideg kő pillanatok alatt éreztette hatását; egy-két erőltetett, fájdalmas köhögéssel torkát is bevonta a játszmába. Pár perc múlva érezte, ahogy a nyelés fájdalmas kint hagy nyelőcsövén keresztül, pontosan erre vágyott. Hirtelen vezérelt ötletként havat markolt és arcát is dörzsölni kezdte a színes pihékkel, *jobb biztosra menni.*

A furulyajáték kellős közepén tartott, mikor az első fiatal véreb a közelébe ért, és összevissza nyaldosni kezdte.

- Na, eriggy már innét! – tolta arrébb lábával a lelkes kis dögöt.

A többségük mindössze szagmintát vett és tovább is lopakodott az emberi szem számára láthatatlan útjelzőkkel kirakott mezőn. Többségük képtelen volt futni, a fertőzés nem kímélte se újszülötteket, sem az idősebb generációt. Ránézésre nem lehetett megmondani, melyik a szerencsésebb a kettő közül.

A felsértett torkot csiklandozta a hangszerbe áramoltatott levegő, erőltetés nélkül is felszínre tört egy-egy köhögés, megszakítva a kellemes dallamot. Vajon ennek adhatott hangot a közeledő óriásszarvas?

A hím robosztus alakja jogosan emelte a csordája élére. Testét sötétbarna szőrzet, fehér csíkokkal szabdaltsávok borították. Fiatal kora ellenére rengeteg harciseb nyoma ült ki a pofájára, törött agancsa szintén erről árulkodott. Négy füléből az egyik gyűrötten,

megtépetten árválkodott, ám az alattuk megbúvó két szempár uralkodásra szánt alakot idézett.

- Üdv néked, B'horak! – köszöntötte a bárd szórakozottan, elnyomva egy feltörő ingert a hangszálai használatakor. – Csendes Napnak fia, ugorj kettőt előre, s aztán egyet hátra. Érted-e sorokat B'hor?

A méltóságteljes bögést elutasító válaszként értelmezte.

- Én se, én sem értem – mosolygott szelíden a maszk mögött.

A mondat a hátrahagyott életét lezáró palackból szökött meg. Egy karavánút során fogant meg, igazi szülőháza nélküli vándorként. Apja kiléte rejtély volt, talán egy ör, talán egy pár napra hozzájuk sodródott lelenc, nem is fontos. Nem tudta őt hibáztatni, aki viszont kihordta őt... Nem nevezte anyjának, ha kérdezték is, ő egy szeplőtelen, semmiből termő csodagyermek.

Az állat pár lépést közelebb araszolt, *megérezte volna?*

A szivárgó emlékképeket gyorsan visszatemette lyukas tárolójába, befoltozta a sötét múlté vált történetét. Az állat őt nézte, szemeiben megértést talált, szavak nélküli vigaszt.

- Mellettem lennél a nővel szemben is? – kérdezte reménytelen hangon a hímtől.

Tekintetét elkapta a szörmékbe burkolozóról, a paták meglódultak. Otthagyta a férfit.

Mint az ölebeknél, szintén a játékos, a munkára nem fogható ebugatta gyerkőcök találták be elsőként.

- Simaképű, Simaképű! – kajabálták egymást váltva, lelkesen a nevét.

A még mindig kövön terpeszkedő feléjük fordult. Hirtelen megugrott ültéből, kezét oldalra tárta és hevesen csapkodni kezdett, mintha madár lenne, s közben lassú, kimért, hatalmas léptéssel közeledett hozzájuk. A lurkóknak több sem kellett, sikoltozva hátraarcot vettek, úgy szaladtak a szélrózsa minden irányába.

Egyikük elesett menekülés közben, hangos sírására a többi rá sem hederített, mindegyikük a saját irháját mentette.

A félelmetes madáristenséget utánzó lekapta az álarcot, kesztyűjével egyetemben hanyagul táskájára szórta. Középső,- és nagyujjával kört formált, az ajka belsejéhez illesztette, míg nyelvét gyengéden hátrafejtette az ujjbegyével. Sípoló fütty tört felszínre a mutatványából, sikeresen felhívta magára a szökevények figyelmét.

- Ide hozzám! Gyülekező porontyok, szedjétek a csülkeitek! – terelte vissza hangjával a lurkókat.

A földönfekvő erejét összegyűjtve próbált feltápászkodni, de egy magabiztos erő visszanyomta a hóba. A sírás újult erővel bukott ki belőle.

A közeledők nem értették, miért tartja leszorítva egyiküket, mi rosszat tett.

A felnőttek közül is többen a látványosságot szemléltek, kíváncsian, de láthatóan vidáman. A kölykök elsősorban a sima, degenerálódástól mentes pofázatot vizslatták, ritka élményhez volt szerencsájuk.

- Ne ijedjete meg – kezdte nyugtatóan, lágy hangon -, gyertek csak. – Valaki éles elméje kifundálta e roppant ellenszenves akcióm mögöttes szándékát?

A suhancok fele a kérdést se értette, a másik fele még a szavak többségének jelentését sem ismerte, de mind egyetértően rázták a fejük.

Az értetlen tekintetek azt sugallták, át kell formálnia tanító jellegnek szánt szavait.

- Mi nem egy nagy közösség vagyunk, nem szétszórta élünk, hanem egységben, nagy családként. – Az arcok láttán elbizonytalanodott, sikerült e a megfelelő szavakat kiválasztania. – Vigyázunk egymásra, óvjuk tagjaink a külső és belső veszélytől egyaránt. – A mondat hatását növelte a magasból érkező, jól ismert sasok éles hangja. Simaarcú gépiesen bal orcájához nyúlt, az egyik görbe tetoválásán végighúzta az ujját. A kis mitugrázók ügyetlenül utánozták a mozdulatot.

Mély, rekedtes hang kiabált feléjük:

- A sima pofájú azt akarja, támadjátok meg, döntsétek le a lábáról! Mire vártok még? ROHAM!

- Én nem ezt... – kezdte volna védekezését az önkéntes tanító.

Az ostrom könnyebben ment, mint remélték. A férfi szinte fél lábbal egyensúlyozott, hiszen nem akarta a talpa alatt rekedtet megtapadni, így könnyedén döntöttek fel. A *nesze neked és most megtudod, ki a családot* mondatok hallatán nevetések törtek elő az őket kémlelők körében. Simaképu sem tehetett másképp, mosolyogva fogadta a gyenge ütések záporát, havat az arcába.

A győzedelmes csata után szétszéledtek a rosszcsontok, új kihívást kerestek maguknak. Simaképu visszalépett a felszereléséhez, maszkját arcára illesztette, kesztyűjébe bújta fagyott ujjait. Ismét elfogta a gyomorgörcs, a rettegés szele. A táskáját hátára penderítette, elindult megkeresni a mozgó sátrat.

Őrtársai egy biccentéssel, az asszonyok *jó újra látni* frázissal üdvözölték a hazatérőt. A vándorcsapat általában mindig ugyanabban az elrendezésben tette meg útjait, így pontosan tudta, hol is találja úticélját.

A nomád életmódot születése óta a vérébe szívta, az állatokkal együttélés és a folytonos költözés elengedhetetlen részeit képezték személyiségének. Kitanulta a különféle támadó- és védekezőfegyverek használatát, csapdakészítés, nyomolvasás rejtelmét. A bőrnyúzás, hentesmunka alapjait, a főzés, tiszteletadás előnyeit.

A törzs hiedelmei főleg az Útkeresőtől származtak - másnéven Kyjorl -, ököre építették ki a hozzá csatlakozók. A testileg vagy lelkileg sérültek bármikor otthonra lelhetnek a kis közösségben, ha hozzá tudtak járulni a mindennapi tevékenységek elvégzéséhez. Nem volt rejtett kötelezettség, dogmák, mindenki abban hitt, amivel lelkét legjobban ápolhatta. Szép lassan az évtizedek alatt természetesen élre tört az Útkereső és madarának kultusza. Nem istenek vagy szellemek voltak ennek célpontja, csak egy kitalált és egyetlen hű társa.

A törzsfő képe semmivé lett, amint pillantása a mamut oldalára pakoló nőre esett. Sokat járt lába meg-megbicsaklott a sárra taposott ösvényen. Gondolatában a megszólításon töprengett, mikor teste elvből elutasította a szavak értelmét, s lyukas kesztyűjével óramutató lassúságával integetni kezdett.

A nő messziről kiszúrta, hogyan is ne lehetett volna, ő volt az egyetlen gázálcós a klánjukban. Ahogy csökkent a távolság köztük, szemét szintúgy kibökte a lyukas

holmi, az általa készített s ajándékozott finom munka. A harag első vonásai szempillantás alatt mosolyba csaptak át, ahogy a lehetőség szikrája begyújtotta egy régóta áhított vágyát.

- A fenébe... - préselte ki magából kétségbeesését az ólomlábakkal közelítő.

- Simaképű! – üdvözölte boldogan az őrségből hazatérőt. – Mi hír az öreg halmokról? *Szóval így* – rándult görcsbe az őrszem. A női fortély láthatatlan hálóját vetették ki rá. Simaképű megvonta vállát, nyugodtságot próbált színlelni. Ajkára sós lé csurgott, nyelvével tüntette el. Mielőtt szája szólalhatott volna, száraz köhögés talált utat magának a felszínre.

- Beteg vagy? – nézett aggódóan az asszony.

- Nem, dehogy. Vagyis – jutott eszébe hirtelen terve, teljesen el is feledkezett róla – de, igen. – Ráerősítésképpen szándékosan is kiprovokált magából egy hosszúba nyúló rohamot.

- Vedd le azt a vackot!

Már egymás mellett lépkedtek a mamut nyugodt tempójával. A fedetlenné vált arc hatása nem maradt el, szenvedélyes tüzet hozott az őt bámuló szemébe. Azt a bizonyos háló érintését érezte a fejében, keze reflexszerűen megrándult.

A nő tenyere durva volt, száraz, repedezett, bőrkeményedéssel teli. A férfi homlokán pettyező izzadtságot szivacsként szívta magába.

- Tüzel a homlokod! – a hanglejtés aggódást sugallt.

- Én, é-én mondtam! – nyökögte meglepetten a beteggé avanzsálódott.

- A hágónál lesz talán egy gyógyításám, egyszer az életben örülni fogok azoknak a... - A mondat vége úgy tűnt, soha nem ér véget, a szitokszavak egy keserédes harmonikus kört alkottak, újra és újra elismételve a már elhangzottakat.

A mantrának is beillő sorok után a férfi táskáját kezdte leráncigálni a hátáról. *Kyjorl, szerelmére! Ilyen erővel fogja rólam is leszedni a ruhákat?!*

- Mit állsz még itt ilyen bambán? Azonnal menj Kétballáb szánsátrához. Fekvés, pihenés, ez vár rád most.

A szavak hallatán csökkent a jeges szorítás a hastájékán, feleslegesen izgult annyit a nő miatt.

- Köszönöm! – Egy egész falka oroszlán elől megmenekülő hálája hangzott ki a szóból. A maszkot visszatette arca elé, igazított kapucniján és elindult az említettet keresni.

- Később benézek hozzád! Még van miről beszélnünk – kiáltotta utána.

Simaképű esküdni mert volna, hogy a nő megnyalta az ajkát, de nem mert hátrafordulni. A háló belemélyedt húsába, a türelmes csapda teljes precizitással zárta körül, elkapták.

A szánsátor kényelmét sosem irigyelték másoktól. A betegek, sebesültek ideiglenes lakhelye, s általában nyughelyük. A maximum három személyt befogadó lak új gazdára lelt.

Kocsisa, a mozgásképtelen Kétballáb, aki igencsak megörült vendégének, mindig szerette a felderítő történeteit hallgatni, még ha csak a szél fütyüléséről is regéltek. Szörmekabátját a sátor jobb oldalába gyűrte, huzatot érzett abból az irányból. Gyapjú mellénye kissé nedvesen tapadt bőréhez, ettől is megvált. A toronyban cserélt utoljára ruhát, mosakodni sem volt lehetősége. Most pótolta.

A szánt vezető szerencsére még nem bombázta kérdéseivel. Az egyenletes mozgás valahogy altatólag hatott, ennek nagyon örült. Minden nyelés egy újabb kínhullámot indított, és a feje is kezdett sajogni.

Elaludt. Félt tőle, az álmok sose azt mutatták, amire vágyott. A félelmek, szorongások elnyomják a kellemes érzéseket, fojtogató ködöt hagyva martalékul. A lázálmok most sem válaszoltak másképp.

Újra gyermek volt, *Kisfutár*, így hívták az ottaniak. Az anyja által ráruházott nevét még a rémálma sem merte felidézni.

Egyetlen szülője irányába futott, aki csak állt, ujjával egy idegen karavánra mutatott. A fiú lába szélesebben repítette, de a távolság nem csökkent. Édesanyjához vágyott.

Húst húsert.

Az anya, mellkasán egy egész nyúlcsaládot ölelt át, repesett a boldogságtól. Kisfutár megszűnt számára. Groteszk arcok tömege felé bízta, akik nyújtották érte elcsökevényesedett, deformált kezük, magukba fonnyadt szipirtók csalogatták kedves hangon.

A jelenés halványodott, az állatok búcsúzóul integettek. Alakjuk egy nővé vedlett át, vöröshajú, kéjvágytól fűtött csúcsragadózóvá. Szerepcsere történt. A lánghajú nőstény kiszemelte őt, dermedten, tétlenül figyelte a közeledőt. Sebesen csökkent a táv.

Mozdulj már, mozdulj! Miért nem mozdulsz?!

A láthatatlan béklyó materializálódott, körbe szegték minden oldalról, bilincsbe verték.

Hát persze, a háló! – nyugtázta önmagának. A klausztrófób pánik még erősebben érvényesítette hatását, testét a hideg és meleg összecsapásai csatatérre változtatta, reszketett a félelem és tehetetlenség közt vergődve.

A nő elérte, messziről ugrott, keze rákulcsolódott és ledöntötte lábáról. Együtt zuhantak az alatta elterülő mélységbe, mindketten ordítottak.

A szeme villámgyorsan pattant ki, felső testét, mintha húzták volna, olyan hirtelen ült fel. Lihegett, kezét vizslatta, bőrét dörzsölte hitetlenkedve.

- Csak egy álom, egy rossz álom... - fejezte be egy köhögőroham kíséretével.

A szörmetakarót lucskosra izzadta, de pontosan tudta, ez az egyetlen fegyvere a láz ellen. A magasba nyúlt, a logó holmikhöz; leakasztotta a remélhetőleg friss vízzel töltött kulacsot, mohón szlopalta a hideg nedűt. A torka segítségért kiáltott, már megbánta stratégiáját.

Visszaheveredett a nedves szörmére, a feje fölött ugrándozó csontjátékokat nézte. Majdnem levette az egyiket, de meggondolta magát. Nézte őket és elméjét a

bábjátékaikra, rögtönzött színdarabjaikra fókuszálta. Nem merte álomra hajtani a fejét. Félelmeit egy sarokba gurította, szép emlékképeket hajítva az útja elé. De a csücsök magasabban feküdt, a golyó mindig visszatalált a lejtőn át, megsemmisítve az elé görgetett akadályokat.

- Hogy vagyunk? Felébresztettelek? – húzta el valaki a sátor bejáratát takaró ponyvát. A fekvő nem emelte feljebb a fejét, szemével követte a betoppanót. Már várta őt, hallotta a kocsisal váltott beszélgetésük foszlányait.

A nő beerőszakolta magát a feltépett nyíláson, nyitva is hagyta.

- No, hadd nézzelek. Engedünk be levegőt, már megbocsáss, de bűzlesz. – A hangjában semmi rosszálló nem volt.

Ahogy négykézláb a fekvő fölé került, félelem villant a szemében, a nő is észrevette. Feje nekiütődött a függeszkedő bábuknak, néhányuk a vörös sörényben talált új menedékre.

- Ne aggódj már, Kyjorl, retkes lábujjára! Nem foglak megenni.

A száraz kéz újfent a homlokán landolt. Az arcából ítélve nem javult a helyzet.

- Számítottam rá, még csak most kezdődik a java, kösd fel a gatyát, Simaképű. Nagy veszteség lenne elveszíteni – kacintott a férfiúra.

Oldalra pördült a betegtől, keze a sátorban bekészített tárgyak között matatott.

- Ez megteszi – kommentálta sikerét. – Ül fel, ha bírsz, de segíthetek is.

Lelkében bőven maradt még önbecsülés, ülő helyzetbe tornázta magát. Mielőtt a takarót magára húzta volna, a másiknak a keze ezt megakadályozta. Finom tapintású szövet érintette bőrét, de vadul törölték át a csatakos felületeket.

A sebtében elvégzett ápolás után ismét turkálni kezdett a holmik között.

- Ezt azért még magammal viszem! – mutatta fel a szakadt kesztyűt.

A látvány bőven elegendő volt egy újabb adag izzadtság nekieresztéséhez. A nőt nem töltötte el boldogsággal Simaképű reakciója, de egy pillanat leforgása alatt arcára erőltette vidám mosolyát.

- Üzentem Kyjorlnak. A jelentésedről és az állapotodról is. – A fekvő félbe akarta szakítani a beszélőt, de az rögtön lecsitította. A mutatóujját még egy ideig a száján legeltette, majd folytatta. – Tudom, tudom, de ha történt volna bármi említésre méltó, már rég tudnánk róla. Ha bármi kellene, Kétballáb itt lesz, ő biztos nem megy sehová, hacsak nem növeszt lábakat – próbált viccelődni.

A tréfa nem ért célzt, de elnézte a férfi gyengélkedésének.

- Most megyek is. Nem tudom, ki fog legközelebb rád nézni, van kívánságod?

A nemleges válasz után kipattant a mozgó sátorból. Mielőtt visszaakasztotta a bejáratí bőrponyvát, búcsúzóul felmutatta a szakadt kesztyűt.

- Ezt még behajtom! Mellékesen, melyikük volt a lókötők közül? T'henák, D'enák vagy F'enák? – A többit már nem hallotta, a nő kilépett a hallósugarából.

Ezt még behajtom, he. Simaképű túl fáradtnak érezte magát az aggodáshoz, vagy ennyi idő bőven elegendő volt, hogy hozzászokjon a félelem állandó légköréhez. Annyira nem is bánta. *Elfelejtettem megköszönni!* Ez viszont bánatot szült szívében.

Az elkövetkezendő napok lassan teltek, minden erejét latba vetette az álmoság ellen. A köhögése rosszabbodott, egyre többen látogatták. Simaképű úgy érezte már temetik, megragadják utolsó élő pillanatait, hogy aztán az emlékükből napról napra jobban kifakuljon.

A „vendégek”, ettől eltekintve nagy segítségére voltak, híreket hoztak és viccekkel ugratták. Köztük egy igazán aggasztó szerepelt. Háromkéz füstjelzést küldött az örposztról.

Az első egy farka vadállatról adott hírt, ez megállásra készítette a törzset; ő is ki akarta venni a részét a védelem szervezésében, de nem hagyták. A következő jelzés egy fél nap múltán tűnt fel, emberekről tájékoztatott. Eszerint a hágó felderítői szemmel tartották őket, és elfoglalták örposztjuk a vámszedők, vagy észlelhették a fehér füstöt. A vörös bestia azóta nem látogatta meg, se álmában, sem a való életben. Tehetséges kutásként az előőrsöt képezte. Némi biztonságérzettel szolgált, de féltette is. Mindig őket veszítették el a legváratlanabb pillanatokban.

Háromlábát várta, de hiába. Személyesen tőle szeretne volna hallani a híreket, mit látott, hogyan viselte a toronybéli eseményeket.

Az égre pillanatva több tucat madarat látott, nem ismerte fel közöttük D’henakot.

A csontokból eszkábált járóbotra támaszkodva követte a többieket. Elutasított mindennemű segítséget a társaitól. Sikerült ruháit magára aggatni, a saját két lábán tette meg az utat. Szorította a maszk, nehéz volt a légzése és szakadozott. Homályosan, de a mellette caplató teherhordókat vizslatta.

A málhás állatok csendben követték uraik. Prémek és szárított hús laffogott oldalukon bőrbe bugyolálva. Az adót meg kell fizetni.

A narjan-szirgut határhoz közeledve végre beérték az előőrsöt. Az elitek tisztas távolságra pihentek a hegy lábánál állomásozóktól, soha nem volt baráti a viszonyuk. Szerettek gyorsan túllenni a kötelező procedúrán. Előbb az árut lepakolták az épp erőfőlényt élvező tolvajbandának, majd átkelhetek a friss, érintetlen legelőkre. Évente zajlott ez, bevett szokás volt a nomádok körében.

Simaképűt látva többen is elé siettek, felajánlották segítségüket vagy szimplán hogyléte felől érdeklődtek. Köztük volt a lándzsájára támaszkodó vöröshajú is. Ő mégsem lóghatott ki az aggódok tömegéből. A maszk alatt nem láthatták, arca hálásan mosolygott barátaira.

A kis csapat két tucat főt számlált, az elsősorban Simaképűt fogták közre. A második kissé lemaradva az íjászok pozíciója, míg a leghátsó sort a törzsfő, Kyjorl és önkéntes testőrsége zárta.

A sarcolókhoz közeledve egyre kivehetőbbé váltak a hatalmas jurták, a hozzá kikötözött lovak.

Az utolsó métereken fogadásokat szoktak kötni, éppen melyik nemzettség hajtotta uralma alá a két területet elválasztó átjárót.

- Markancsok volnának? – ment a találgatás.

- Őket rég láttuk erre, az biztos.

- Nézzétek a hátasaikat, csak ők lehetnek, hacsak nem ügyeskező haramiák.

Simaképp nem szállt be a totózásba, fájdalma és köhögőrohamai elszívták az erejét. Az öltözkük mindenesetre cifra volt. Valamelyiküknek piros nadrág, fekete kabáttal párosult, és egyéb tarka megoldásokkal összeharácsolt megjelenéssel bírtak. Az első szónál fény derült a bizonytalanságra.

Nyíllövésnyi távolságot tartottak a martalócoktól. A beteg férfi rettentő hálás volt a pihenőért. A vámosok kiküldték a szócsövük.

Az alak raccsolva beszélt, a száját takaró gázálarc sem segítette a megértését.

Markancs. Zöldes lépett előre, neki jutott a tolmács szerep, valaha őket tekintette népének.

A feltételek mit sem változtak az előző évihez képest, nagyon megörültek az adó stagnálásának. Az érdem mindenestre Zöldest illette. Végre, a szerencse pártfogásába vette a törzset, vagy egy nagyon ügyes alkudozó vált a fickóból az évek alatt, nem számított.

- Még valami, barátom – szólította meg Zöldes ismétlen a makrancsok használta nyelven az eligyekvő vámost. – Egyikünk beteg, gyógyításámánra volna szükségünk, megfizetjük.

Az összekötő félrehúzta gázmaszkját és köpött egyet.

- Mutáns korcsok! Leteszitek az árut és továbbmentek. – Azzal elintézettnak ítélte az ügyet és folytatta útját.

A tette is elegendő volt, mindenki értette.

- Búsásan fizetünk, nevezd meg az árat! – kérlelte.

Az egyik sátorból egy csecsemőt hoztak ki, többen köré sereglettek, lovaikat készítették elő.

Zöldes kiáltásai süket fülekre találtak. Kérdései immáron a bepólyáltra is vonatkozott, mesziről lerítt, a baba nem egészséges.

- Mit akartok a csecsemővel? – üvöltötték több nyelven is.

Simaképp kitepte magát a gyengéden őt tartó kezek melegéből. A delírium kódén keresztül gyermekkori önmagát látta a banditák gyűrűjében. Mi mást tennének egy gyermekkel?

Húst húsért.

Erőt gyűjtött a lábába, és a gyülekező sereg felé menetelt, megállíthatatlanul. Nem tudott szabadulni a gyermeki áldozat gondolatkörétől, ezek a vadállatok csaliként használnák a kicsit, rosszabb, mint amit vele tettek.

Az első nyílveendő a combjába fúródott. A második a tüdejét érte. Megállították, mégsem bizonyult megfékezhetetlennek. Két csontból faragott eszköz olyan falat húzott célja és öközé, ami már valóban lerombolhatatlan.

A kiáltások mindkét oldalon felerősödtek. A káosz kinyújtotta karját, mesterien játszott a kottájából.

A messzi távolban, valahol fenn a hegyen T'henák, óriási, dúshajú kobakon trónolt. A szemének nem jelentett kihívást követnie a lent kialakult zűrzavart.

Mestere, Kyjorl, a hátáról akasztotta le az ősrégi eszközt. Tokjából kiemelte, vállának szegezve, és lassú léptekkel indult a hágóhoz. A lovakkal szövetséget kötők mozgása félelemről árulkodott, felismerték a veszélyt. A puska megemelkedett, a sas rikoltott. A madár jelzésére két kő ütközött hatalmas erővel. Az utóhatás nem maradt el.

A javarészt makrancsokból összeverbuválódott zsványok láttak már ilyen tárgyat, népük közt a leghatalmasabb fegyverként tartják tiszteletben. A félelem megbénította őket, a legendák szerint a lélek sem éli túl az általa okozott sebet.

Az egymás közt cserélődött információk még nagyobb pánikot eredményezett, köztük voltak tudatlanok is, akik némiképp csodálkozva, de semmiképpen sem halálos félelemmel üdvözölték az előttük termő ősi relikviát.

A tárgy megmozdult, és az ég beszakadt. A mennydörgésszerű hang nagy riadalmat keltett, többen összehúzták vagy a földre vetették magukat. Az első sokkhatás el sem múlt, már jött a következő ézengés. A hágó falai a robajló visszhangot dörögte, erősítettek erején. A pillanat hatását kihasználva, Kyjorl ultimátumot ajánlott:

- Amíg át nem érünk a túloldalra, nem veszem le a rontást! Ha bármelyikünknek bántódása esik, a halál kegyelmét kívánjátok majd! – üvöltötte minden nyelvtudását összeszedve.

Szép munka, Háromláb, T'henák!

Háromláb szíve a szomorúság könnyeit pumpálta teste minden porcikájába. A sas szemén át, barátja nyilakkal teletűzdelt látványa a harag és bánat közt versengett.

A két cintányérként használt követ kiejtette kezéből, sikerült megállítaniuk és becsapniuk a vámosokat, de nem érte el a siker élménye. Rossz előérzete volt, a legrosszabb.

Ahogy szemét kinyitotta, azt nem homályosította el védőmaszkjának függőnye. Az arcára zúduló hajzuhatag ismerősen csiklandozta, a vörös szálakat nyugtatóan fogadta. A kelések szaggatta orcáról vastag könnyecseppek hulltak az ő szízi ábrázatára.

Szájából, mintha füttyét gyakorolná, minden légzést sípszó kísért. A halál órájában a fölötte térdeplő asszony töltötte ki gondolatait, akitől egész életében menekült, és a tőle való félelmét a csontvelejeig ültette.

Az elmúlt napok rabsága bőven elegendő időt nyújtott véleménye átformálására. Átérezte, megértette a nő tehetetlenségét, aki elől iszkoltak a férfiak. Mit fog hátrahagyni a világnak? Mutánsként kevés esélye volt a nemzésre, főleg más, hozzá hasonlótól. Gyermeke több is, de sajátja egy sem.

Végre azonosult a másikat megbéklyózó fájdalommal, és most a föld szelleme magához hívja. Ott, tehetetlen fekve érte el a páni félelem, nyilallt belé a felismerés, miért is próbálta kényszeredetten magába sajtolni a férfiak magvait. Nem hagy semmit és senkit örökölni.

Az egyetlen mutációmentes törzstagként mások számára is a legvonzóbb préda volt. Az utolsó perceiben adta be a derekát, érezte késznek magát egy közös jövőre a fölötté összetörni látszó nővel.

Szeme sarkából szomorúan köröző madarak seregét látta. *Értem jöttetek? Szóval nem a földben nyugszom, veletek szárnyalok. Máris kevésbé rettegek.*

Utolsó leheletével természetfeletti erőről tett tanúbizonyságot.

- Amira, vedd el a magom! – a mondatot olyan hatalom védte, melybe se evilági, sem azon túli törvény meg nem gátolhatta a kristálytisza elhangzását.

Madarat tolláról, embert barátjáról, mutánst fekélyéről.